

Közegészségi viszonyok.

(y.) A „Debreczen” 239 számában „közegészségi ismeret” cím alatt megjelent cikknek részben, hogy nagyon hosszúra ne nyuljék, részben térszűke miatt, magyarázata és indokolása elmaradt, pedig a gyengébbek kedvéért erre okvetlen szükség van; ilyenek bizonyultak pedig a városi tanács és a szervező bizottság, mert noha már az 1876-ik évben hozott a XIV. törvényezik a közegészségügy rendezéséről, úgy elrejték felettök a hét évvel együtt a törvényezik is, hogy legbőlcsebben tudomást sem vettek róla. Így gondoltak, hallgatni arany, avagy elég törvényeket hozni, a végrehajtás már az más dolog.

Az említett 239. számban megjelent cikkből, illetőleg a debreczeni orvosgyógyászati egylet által város polgármesteri hivatalához benyújtott indítványból a II. pont a szedő elnevezésből kmaradt. Az első pont így hangzik: „I. A városi közegészségi orvosi személyzet a közkórházi orvosi személyzettől teljesen elkülönítendő.”

A kimaradt második pont így szól: „II. A közkórházi orvosi személyzet semmi tisztí orvosi teendőkre ne köteleztesse.”

Ezen intézkedésre két oknál fogva van szükség. Először mert a körházi orvosi tisztí orvosi teendőkre nem érnek rá, másodsor mert a közkórházi orvosok nem tisztí orvosok. Az idézett XIV. törvényezik 66. §. értelmében a „Törvényhatóságok tulajdonához tartozó kórházakban a főorvost, valamint a többi orvosi személyzetet a főispán nevezi ki.”

Igy tehát a közkórházi orvosokat nem a törvényhatóság választja meg és nem is a város fizeti, hanem kinevezi a főispán elethosz-ziglan és fizeti a közkórházi alap. Így van ez mindmáig 1878. óta. 1878 előtt a két városi orvost és a két körházi orvost a törvényhatóság választotta és így tulajdonképpen négy tisztí orvosunk volt, ezek voltak együtt megbizva a tisztí orvosi teendőkkel, bár ez akkor is hibás eljárás volt, mert még inkább az 1876. XIV. törvényezik életbeletétele óta.

Ezek szerint Debreczen városának volta- képpen csak két választott tisztí orvosa van s ez bizonyítja a városi orvosi személyzet szaporításának szükségét.

A most urakodó járvány alatt a városi főorvos és a közkórházi főorvos lettek kiküld- ve az iskolai termek és a járványban megbete- gedettek megvizsgálására, pedig ezen kiküld- tetést a főorvosoknak sok egyéb hivatalos te- endők miatt, másra kellett volna bízni, de a mostani szervezet mellett, nincs kire . . .

Az 1879-80-ik járvány alatt, mely mind intenzitásra, mind estausításra legalább is négyeszer erősebb volt, mint a mostani s még inkább érezte a városi hatóság, hogy tisztí szakérők hiányában van és így a gyakorló or- vosokból volt kénytelen a járvány-orvosokat recrútálni.

Három kerületi orvosi oltomás szervezé- sével a bajon segítve lenne. Es ne gondolja senki, hogy ezzel a tisztí orvosi személyzetet nagyon megszorították volna, Eppen nem. A szám ugyanannyi volna, mint régebben, ré- gebben, azelőtt is négy orvost választott a tör- vényhatóság, még pedig egy városi főorvost, egy városi alorvost, továbbá egy körházi főor- vost és egy körházi alorvost.

Az orvos-gyógyszerész-egylet javaslata szerint is négy orvost választana a törvényha- roság, még pedig egy városi főorvost és há- rom kerületi orvost, az előbbi cikkben felsor- rolt munkáikkal.

Meg a közelmúltban is a legtöbb beteg- ség okául a hűlés és a gyomor megterhelés tartott és midőn járványok lépnek fel, az egyedüli óvszabály volt ki kinek maga mihez- tartást végezt: „nem szabad meghalni, nem szabad a gyomrát megterhelni.” Ezen időben tehát a város előjáróságának és tisztí orvosá- nak járványok fellépésénél nem volt más teün- dője, mint napi parancsba közzétenni: „Min- denki óvakodjék a hűléstől és gyomortherbe-

léstől!” Kivétel képezett a cholera és pestis, a mikor is a vesztegetés határozat foganato- sított, de e mellett is a fentebbi napi pa- rancs adatot ki.

Azonban most, midőn az orvostudomány- ban egy eddig nagy részben ismeretlen tudomá- ny kezd fejlődésnek indulni, az ugynevezett aetiologia, azon tudomány, mely a betegségek okait adja elő; szintugy az előjáróságnak, mint a tisztí orvosnak hatásköre és kötelesség köre nagyon ki van tágítva és már némileg törvény által szabályozva. A járványos kórokat mint a milyenek a vörheny, diphteritis, cholera, pestis stb. nagy részben mikroorganism- usok, apró szervek testek idézik elő, a melyek leginkább, vagy talán kizárólag a talaj- ból fejlődnek, a miért is a talaj vizsgálatok és a talajviz megfigyelése oly nagy fontosságnak.

Mint hogy ezek után a törvényszabta vizsgálat és a hatáskör oly bő és oly sok irá- nyu, több fővárosban oly intézkedés tétetett, hogy a tisztí főorvos csupán hivatalos teün- dőkkel foglalkozik, a magán gyakorlattól el van tiltva. Mi nálunk még ilyen intézkedésnek nem jött el az ideje, de legalább annyit köte- lességünk megközelítessék és a közel jövőben egészen meghonosítsassék.

Ezek azon idők, melyek a tisztí or- vosi személyzet megszaporítását parancsolják, hozzájárul még egy emberi szempont, a sze- gyenek ingyenes gyógykezelése, a mit eddig a kis számú, különben is tulterhelt két városi orvos teljesített. S így a szegények nagyrész- ben a magán gyakorló orvosok nagylelkűségére voltak utalva.

A mi végre a közkórházat illeti, mely teljesseggel nem válik Debreczennek becsüle- tere, nem most, de már régen kellett volna lerombolni és újjal felcserélni. Oly nagy va- gyonnal rendelkező város, a milyen nem sok van és a mely képes volt egy színházat, egy ménlepet és egy fogadót építeni, mely utóbbi maga egy fél milliót emésztett fel a város va- gyonából, gondoskodhatott volna egy tisztes- séges közkórházról, a mely főpostulatuma szintugy a közegészségnek mint a humanitás- nak, de egyuttal társadalmi kötelesség.

Ha a nemes város tanácsa indolentiából vagy ignorantiából nem tudja, milyen közkór- házról gondoskodjék, tekintsen bele az 1876 ik évi törvénybe és olvassa el a m. k. belügy- miniszter 1876. 51,671 sz. a. kiadott szabály- rendeletét a kórházakra és gyógyintézetekre nézve.

Abban megtalálja a kiindulási pontot. Közegészségi és rendőri szempontból régen kellett volna bezárni a mi közkórházunkat, de a belügyminiszter is bezarathatta volna.

Még egyszer felhívjuk a szervező bizott- ság és a körházi bizottság figyelmét ezen szor- moru tényre és végre valahára teljesítsék em- berbaráti — de különben hivatalos köteles- ségüket.

A házi ipar városunkban.

Második közlemény.

Megelőző (I.) cikkemben, az irányelvek fejtegetését tüztem ki feladatombul, tekintve azonban azon körülményt, hogy a háziiparral lényegesebben óhajtnak foglalkozni, szükséges elmondanom, hogy mint oszlik az különböző ágakra.

A háziipart két főcsoportra oszthatjuk*) u. m. népies és műves háziiparrá mindeniket a következőkben ismertetem:

A népies háziipar alatt értjük azt, mely a család által, saját szükségleteinek fedezése céljából üzetik. Ennek ismerete, kezelése, mint egy vele születik az egyennel, benne, mellette nő fel, örökül kapja és örökül hagyja. Tanulni szakembertől nem kell, az apa és az anya

*) A felosztásnál Gelléri Mór elveit követem. Ezt tartom legcélszerűbbnek, annyival is inkább, mert a mint tudom az 1885. országos kiállítás programjába is ez lett felvéve. (Lásd „A magyar háziipar jövő irányá” Gelléri M., „Magyar ipar” Mudrony S.) A rab ipart külön vettem. Sz. J.

adja hozzá nemcsak a szükséges utasításokat, de az eszközöket is, és mindazokat kapták ezek megelőzőiktől s hátra hagyják az utódoknak.

A népies háziipar szintén két alcsoportra oszlik fel. Az első alcsoportba tartoznak azon cikkek, a melyeknek előállítását nem kell tanulni, mert egy-két megtekintés után, bizvást üzhetők. Ide tartoznak: az eddel ipar különféle készítményei, mint például: csiga csinálás, béles, percz, kalács, kenyér-sütés, gyümölcs szárítás, tarhonya készítés, szappan főzés, szilvaiz készítés, selyem tenyészés, gyékény fonás és kisebb faipari munkák.*)

A második alcsoportba azon cikkek tartoznak, a melyeknek előállításához tanulmány, vagy legalább is tanulás kell. Ez is a saját szükséglet fedezésére szorítkozik s ide tartoznak: a szövőipar, himzés, kivarrások, színes himzés, csipke készítés, sás, vessző fous, letra, kerti székek, gereblye, pipaszárak, kulacsok s egyéb faipari cikkek.

E két csoportot méltán nevezhetjük el családi iparrá. A család, gondozást nem igen igényelnek. Megvoltak a multban, lettek a jelenben s a jövőben is fognak velők találkozni, noha kétségtelen, hogy a köz- lekedés fejlődésével nagyon szűk körre fognak szorítottatni, ép azért az igyekezetnek oda kell irányulni, hogy a nép igyekezzék nemcsak a saját szükségletére dolgozni, de a piacra is. Es ez nálunk már meg is van, mert például a percz oly családias házi iparág, mely nem kizárólag a család napi szükségletének fedezését adja, de a világra kerülés ked- lemnek is egyik cikke. Ne tessék ezt tré- fás megjegyzésnek venni. Van birtokomban adat, mely hitelesen igazolja, hogy a debre- czeni perczek, kereset cikkek a tenge- rentul is, sőt a hajók, mint becses él- lemiszter szállítatik, mely szükség idején meg- becsülbetetlen tápsztet képez. Vajjon ha egy vállalkozó — talán az iparos körből és ennek oldalán alatt — kezébe venné ez iparágat, nem lehetne-e oly virágzóvá tenni, mint teszik a bevándorlott bolgárok és szerbek a konyha kertészetet?

Feladatunk lesz a családias, vagy ha úgy tetszik a népies háziipart valóságos műves háziiparrá átaltoztatni, mert a népnek ezzel és ezáltal lesz igazán kenyér adva a kezébe, a mint ezt fentebb a perczről szólva sejtetni is lehet, mert ma még ez a cikkek élénk kereslet és nagymérvű fogyasztás daczára, alig-alig bir nagyobb jelentőséggel mint például a csigacinálás, vagy a pipaszár sítés, mely Debreczen határára túl piacot nem talál, mert nem is keres.

A mult hagyományai kétségtelenül nagy tiszteletre méltók, de ott, hol nemzet- gazdasági szempontból, a vagyonosodás érde- kében mondhatni csak akadályt képeznek, egyszerűen szakítani kell velök. Még a köit- szetben is bántó az elmult fölötti elegikus kesergés, ha a haladás érdekeivel további létele nem egyeztethető össze. A mit ez ösz- szetör, a jobb jövőért, azon bizony épenséggel nincs mit megsirítani.

A műves háziipar ágai rendes keresetörrest képeznek s ép ezért foglalkozik a nép vele állandóan egész éven át, vagy az évnek valamely szakában azért, hogy kere- setre, jövedelemre tegyen szert. Vagyis dolgozik nem a család, de a közszükségletnek, a piac számára, hol a jó munkáért kap pénzt, a minden dolgok mozgató erejét.

Ezeknek gyakorlására már a tanulmá- nyozás ad jogot s ép azért e tekintetben igen nevezetes feladat vár a népisiskolákra, vagy ha jobban tetszik a háziipari iskolákra, a minő

**) Megkivánom jegyezni, hogy minden igyeke- zetem daczára a megtörténhetik, hogy oly nevelt nem emlitem vagy emlitem fel a népies háziipar, e két alc- csoportjához tartozó iparágaknak, a melyeket vagy ezek Debreczenben, vagy nem. E tekintetben majd meg lehet tenni a kitagazítást akkor, midőn pár hét múlva, az ipar statisztikai felvételek a n birai fogjuk a hiteles adatokat. A háziiparra különösen nagy súly lesz fektetve a felvételeknél. Sz. J.

Debreczenben ugyan nincs, de van például Nagy-Váradon, a hol ez iskola jelentékeny hatással működik, legalább ezt azt abból me- rem következtetni, hogy az 1881. helybeli iparműkiállítás, Tóth Imre tanító és nő- vendékei oly figyelmet ebresztő tárgyakat ké- szítettek, melyek állandó piacra joggal számíthatnak.

Ilyen iskolára nekünk is van szükségünk. Sokkal inkább, mint más városnak, mert el- végre is, ha bár a földrajzi tényezők népnün- ket a földművelésre és állattenyésztésre utal- ják, mindazon által az ősz egy részét és az egész telet, teljesen fel lehetne használni a műves háziipar gyakorlására, mert ez pénzt adna nemcsak a fentebbi üzletággal foglalkozó- knak, de az oly kézmű iparral foglalkozók- nak is, a kiknek mestersége ezen időben ter- mészetszerűleg szünetel. Ilyenek az ácsok, kőművesek stb.

Ha van nyomor, nélkülözés, mint a hogy tagadhatatlanul létezik is, akkor ezekkel és az ilyenekkel van megleginkább. Ezek feksze- nek leg hamarabb az örög párnájára s ezek esnek bele a hétköznapi élet kínjaitól üldözve azon bűnkök, melyek őket a börtön- nök lakóivá teszik, hol aztán nem igen javul- nak meg, hanem romlanak, súlylédnek egész odáig, a hol számukra — nem ritkán — az az ut nyílik meg, melynek végén jobb esetben hosszas börtön, vagy olykor és sajnos nem ritkán, a bitófa várakozik reájok.

Talán fekete szemüvegen nézem a dolgot. Lehet. De tessék elhinni, a tapasztalat aligha nem én mellett emel szót, bármily sötét képet rajzoljak is.

A nép ma nem bir az egykori kívánatok- kal, nem kér kenyeret és játékok. A játék — thja! az élet nehéz, senkinek nem kell ebből az osztályból, de a kenyér . . . oh azt a kenyeret, még a bölcsöbéli gyerekek is, nyő- szörgő hangon unszolja. A djunk kenyé- ret a nép kezébe; teremtsünk neki foglalkozást, tanítsuk meg őket pénzszerző foglalatosságra, gondoskodjunk illetekes gyer- nek piaczról, s ne feljünk akkor ha nem voltunk, nem vagyunk is, de biztosan — le- szünk anyagilag virágzó nép.

Jövő cikkemben tovább fejtegetem a szükségéseket.

Szombati János.

Helyi hírek.

* A debreczen h-nánási vasut közgaz- gatási pötbéjárása, azon vonal részét illetőleg, vagy is a 0-30-iki szelvényig, tegnap, nov. 30-án délelőtt 10 órakor a város háza nagy- tanács terében, a szokásos módon meg lett ejtve s az építési engedély, ugyan ezen alkra- lomból ki is adatott; a bizottságilag eszközölt ezen pötbéjárásnál a közlekedésügyi miniszte- riumot, mint a bizottság elnöke Barvits Albin, középítészeti felügyelő; a magyar állam vasutak igazgatóságát az osztályfőnökség és B a s a Gábor, helybeli vasuti főmérnök, a közmunka tanácsol Kovács Lajos felügyelő, Debreczen városát Simonffy Imre kir- tanácsos polgármester, Csáky tanácsos, a közgazgatási bizottságot: Nemes Kálmán és Perstyinszky állami főmérnök, a debreczen-nánási vasut igazgatóságát György Eudre, Deutch Lajos, Dr. Király Ferenc és Balogh Mihály igazgatósági tagok s végre az építési vállalatot Klein Dező vállalkozási főmérnök képviselték. — Ez alkalmalleg végleges megállapodás jött létre, a magyar állam vaspályák vonalaival való csat- lakozásra nézve, a miniszteri jóváhagyás föl- tétele mellett. — Kicsapoltban ezzel megem- litjük, hogy értesülésünk szerint, a mostani pötbéjárás tárgyat kezdő vonal résznek kisa- játítása tárgyában, kedden délelőtt 1 hó 4-iken, az érdekelte birtokosokkal a tárgyalások a vá- rosháza tanácssterében, megkezdettek.

* A kegyelet. Ref. (gyházunk elhalt nagy emlékü énekezerének Garbóczy Sámuel- nek, síremléket akarnak felállítani tisztelői s lapunk utján gyűlt is már be egy kis összeg,

— Azt nem engedhetem. Jankának kell vinni az első szerepet.
— Talajdonképen ő fogja azt vinni, mert Glives urat is ő viszi . . . Szereltemben van a nők igazi ereje!
— Nem állítom, hogy nem, de az egé- szen más, a mit ön tanácsol. En ugy akarom, hogy a nő erénye által arasson diadalt!
Berthelin ideges lett.
— Erény! . . . erény! . . . Könyvekben helye lehet ennek, de — szinpadon csak egy dolog számít: a szenvedély.
— Oh, a szenvedély!
— Igen, a szenvedély! esetlenségével, boldonságaival, sőt minden bűneivel! A közö- ség megbocsát mindent, megért mindent . . . de csakis a szenvedély kedvéért! A kegyed Ilkája hideg. Ilkán nem lelkesül a közönség . . .
Godefroy asszony elhalgatott, Berthelin pedig beszélt:
— Tessék! Ime egy nő, ki fiatal és szép, kit egy nemes ember szeret . . .
— Nem az én művembe való!
— De az enyimbe igen! . . . Ez az em- ber ott van Ilka oldalánál, megragadja két kezét, szemébe néz erősen és . . .
Jószivú dráma-írónk ezzel megragadja munkatársra kezét s erősen a szemébe néz.
— És így kiált: Szeretlek! imádlak!
Steli Janka iparkodott kibontakozni, de Berthelin nem engedte.
(Folyt. köv.)

A „DEBRECZEN” TÁRCZAJA.

A „szőke asszony” dalaiból.

Megtebolyít a vágy, egyetlen csököder! Lángként érzem hogy forr eremben már a vér. Egyszer ölelni meg át karcsú termeted Melyet omló hajad arany hulláma fed.

Forró lehelleted érezni arcomon Midőn karod szilaj kéjlel kedledre von . . . Egyszer érintni meg bamvas, lágy bársonyát Actán meghalni . . . Mért vón élnem még tovább!

Elég volna egy édes óra Bevilágitni sírom ejjelet — Inkább elveszni a gyönyörben Mint vágyodni mindörökkön feléd; Inkább feküdni lent a földbe A meg egyszer visszanyert údv után, Mint bolyongni a nagy világban — Annak gyótró emlékével csupán!
Gróf Vay Sándor.

Egy jószivú dráma-író.

(A „Figaró”-ból.) (Folytatás.) Másnap a mi két munkatársunk felült az íse-adami vonatra. Godefroy asszony férjével egy hanggal sem közölte erre a kis indulásra vonatkozó titkot; nem azért mintha félt volna megmondani, hanem mert az ő elve úgy tar-

totta, hogy Godefroy urat fölösleges eféle iro- dalmi ügybe avatni.

Berthelin menetterve pontról pontra el- fogadtattott. Kiszálltak a vasuti őrnél, ott pom- pásan megozsonnáltak, aztán neki indultak az erdőnek.

Ha a fiatal nő eddig nem ismerte volna utitársra szándékát, most biztos megnyugvást szerezhetett arról imágának. Mert az anyira el volt abba az ügybe merülve, a mi Isie- Adamba vitte őket. Az egész év ideje alatt alig szólt hozzá egy pár kopott szót, és most meg, mikor már egy jó fél óra já megdélnek egymás mellett az erdőben, még fukarabban bánták a szóval.

Egyszerre csak megáll s remegve az örömtől e szavakra fakad:
— Meg van!
— A mi jelenetünkhöz való?
— Igen . . . az eszme! Kérem meghall- gatni, mily remek!
— De hogy az olvasó is megértse, röviden összefoglalom „Hubert Ilka” meséjét:
E darabban sz repel egy számos tagból álló család. Egyik tag ép oly kereset ér mint a másik. A családapa gyáros volt, nagy va- gyont gyűjtött össze, de ebben semmi szemé- lyes érdeme nem volt s több kedvező véletlen játsza a kezére; fiait elrontotta a fényűzés, a kicsapongás, a fejkő üres, mint egy kabak- tók, s mégis, — vagyis épen azért, — nagyra látanak; leánya, „egy nagyvilági hölgy”, férj- hez megy valami koldus nemeshez . . . Létező mind, egyik jobbra, másik balra; egyszer csak

beüt egy jó nagy krach s ez derekasan el- végzi ő köztük is a maga hivatalos teüdjét:

— az apa, mint országos képviselő, kompromittálva lesz egy igen-igen gyanús vállalatban; a fiata- lok meghökkennek a törvényes kereset előtt; a nemes felesége szökő felben van egy bari- tonnal, a ki neki az első felvonástól fogva csapja a szelet . . . Ekkor előll Hubert Ilka a nevelő; annak bebizonyítására, hogy a nők általában több észszel s erélylyel bírnak, mint a férfiak; a képviselő ügyét kiegyenlítette, a fiatal emberek adósságát kifizette, a vesze delmes baritont elkergette s mikor mindezt a legnagyobb ügyességgel s igaz önfeláldozással véghez vitte, visszatér családjához, jutalmul csak azon gyarló népség arczékeit fogadván el, kiket megmentett.

Zárjel közt elég volt ennyit mondanunk. — Hubert Ilka nem szeret senkit, mon- dá Berthelin. Okvetlenül szeretnie kell neki is valakit
— Kit?
— Akárkit, de szeretnie kell valakit: Glives urat. (Glives ur volt a koldus nemes.)
— Az lehetetlen! Ilka nem szerethet olyan embert!
— De tegyük csábitóvá, ellenállhatlanná!
— Hogyan?
— Ugy hogy Ilka szerelme hőssé teszi s megmenti a családot.
— Nos? . . . Hát Ilka?
— Ő segít neki.
— E szerint Ilka csak másodrendű sze- mély lenne?
— Nem, de . . .

melyet Borc karékpénztárból szőba jött s is Ujabbán adak neje Garbó rendeztetési hgy több le egy bizottságy a gyűjtest to zólui.

* Az ip napelött este tudósítást vet- venek hiteles g ének ügy lett bizva lakó R a n u általa felajánl tarabban jelen tekintve a na- tató eredmény beszedésére e felhatamázást va a közműve melyet dr. S ugy ez, mint tól betérjesz tárgyalás ala- csak is egész indítványok t

* Temet kapitány közt Jozefa asszo- örök nyugalo- zónség gyűlt megyei tisztí lökkel; ott stb. stb. A ha- tartás után, kertbe vonul melyen megli nyugalmát k- gyszába borul- hité némi re- nyilatkozata.

* Egi tú- reggel sőt az- nyőrű rózsá- határ, mintha gasba csapko- tünemény Deb- ható, ép ugy Londonban. E- a tümenyén- s a r k f e n y- de minden b- este nálunk a- mértékben vo- tól 1/4 8 ig van szemlélkö ele- jegyző tanár- nak adni a tñ

* A kasz- mányi gyűlese- rendkívüli köz- intézve az ala- sági díjak fele- * A viga- fel először a- dig nem is eg- tik, meynek t- mthat. A nő- érdeklődést k- hettőn, ketseg- leentest teheti- galma is, foz- * Közva- saját jótékony- 5-én S ombat- vendéglő disz- tazok által re- kötött táncz- revében Vere- Berger Henri- csora szelvény- holy 4. frt. a- gyei is el kel- gyezhe ni Má- Szeut-Anna u- sek a jótékony- nettel fogad- Jezek előre- B-ke László- teben, a tánc- Kezdeté 8 óra- * Szinpa- cember 2-ik- hettőn „Lump- ed „Ördög e- Szerdán „Jan- köv: „Parisi- és szombaton- czimszerpet- „Koldus u- l é m y a b b i- s e m l e h e z- * A kor- tart választm- a bekövetkez- desek tetetné- * Gyasz- mal és szom- tetlen jó nő- nagyanyánku- szul. Nagy J- reggeli 9 óra- tének 59-ik- ben történt e- földi részei f- a Nagy-Vára- tartandó ró- nagy-várad-u- tétaini. E v- baretáinkat, juk. Debrecz

